

tranen komt. Het opgeklopte rollenspel van de *first date*, compleet met de lege dialogen, outfit en horoscoopromantiek. Dat evenmin ergens op uitdraait. Omdat de opeen gestapelde lichamen niet meer in staat zijn elkaar te herkennen. Omdat ze worden verteerd door hun eigen onrust.

De enige rust is te vinden in de steriele laboratoriumruimte die uit de kale hellingwand te voorschijn komt. Een onderzoekscenrum in oorlogstijd, of een antropologische cel na de vernietiging? Man en vrouw zijn hier gekleed in identieke doktersjassen. Ze catalogiseren onaangedaan de objecten die ze op het speelveld hebben opgegraven. Een archeologie van de mensheid. Of van de voorstelling. Hij onderwerpt haar lichaam aan een medisch onderzoek en beschrijft het als een uitgeleng-

de vorm, met een inhoud die zich onder zijn handen laat manipuleren. Het is een schuilkel-der voor de wereld, een wetenschappelijke ijskast van gevoelens. Misschien zijn de onhandige geliefden wel proefdieren van een uit de hand gelopen experiment?

In *Forgeries*... lijkt alles mogelijk. Zonder duidelijk afgebakend kader, zonder uitgesproken verhouding tussen de personages, zonder thematische markering, strompelen de dansers op de sfeervolle tonen van muzikant Hahn Rowe van de ene werkelijkheid in de andere. Zij lijken ziek aan het leven. Of misschien zitten ze, net als de campingstoeltjes suggereren, enkel in een doorgangsfase. Zijn deze stuiptrekkende lichamen op weg naar een ander bestaan. Naar de aap of de wolf die ze ooit waren of dromden te zijn. Naar de blonde jaren '50 filmster

die zich als een Florence Nightingale in alle zorgzaamheid een minnaar aanschaft. Naar de gelukkige geliefden die ze ooit waren of, waarschijnlijker, ooit dachten te kunnen worden. De helling van het decor is in hun zoektocht dan ook niet meer dan een calvarie van transformatie. Maar erachter ligt geen enkele belofte. Enkel een spiegelwand die hun richtingloze gewriemel verdubbelt.

Hun communicatie, hun angst, hun vragen enkel nog een krewellig janken of uitgeput kruipen. Er is geen taal meer, er is geen vraag meer, en niemand kent nog een antwoord. Er zijn alleen nog echo's. Vervalsingen van vervalsingen van vervalsingen. En zij zijn het enige soelaas voor zoveel dorstig verlangen.

In de onbeslistheid van de context waarin de personages zich bevinden, schuilt voor een

dan in *Visitors Only*, of in het daarvoor geregisseerde *ALIBI* (2002).

Daarvan kunnen verschillende elementen de oorzaak zijn. Ten eerste combineren Stuart en Lachambre de onmogelijke liefdeshandelingen van hun personages met slapstickachtige toestanden waarbij elke timing, finesse en betekenis ontbreken –die indruk werd in ieder geval gewekt tijdens de opvoering die ik bijwoonde. De onhandige glijpartijen van de berg, het opzichtige gestuntel, de berenverkleedpartij, het telefonische ironiseren van clichématige situaties zoals de verleidingspogingen, of het geposeer tijdens de eerder vermelde fotosessie,... Waar de dramatiek in vorige producties totaal *over the top* was maar onmiskenbaar wérkte, wordt ze hier ontmanteld door een halfslachtige mix van genres. De lach trekt hier zelden openingen voor emotie of herkenbare communicatiestoornissen, maar scheidt verwarring.

Daarnaast is *Forgeries*... bijzonder anekdotisch en nevenschikkend opgebouwd. De opeengestapelde scènes bevatten wel enkele opvallende kruisverwijzingen en overheersende

thema's, maar zonder echt spanning op te wekken of betekenissen uit te werken. Enkele uitbeeldingen zou je 'centrale scènes' kunnen noemen, maar dan alleen omdat ze de boodschap van het stuk helderder lijken uit te drukken dan andere, en niet omdat ze er vaart als een hoogtepunt of omdat ze in andere scènes aan diepgang winnen. Natuurlijk valt nevenschikking of een gefragmenteerde structuur op zich niet te veroordelen, maar de indruk ontstaat dat deze uitwerking eerder een opeenstapeling van vondstjes is, dan een vruchtbare combinatie van verschillende betekenisvolle elementen. Mij leek het een reeks aha-momenten uit improvisatiesessies, pas ontgonnen en nog nauwelijks bewerkt of in elkaar geschoven. Voor wie de veel langere en beter aan elkaar gelaste scènes in *ALIBI* of *Visitors Only* zag, bevat *Forgeries*... alleen maar flauwe, ondiepe doorslagjes van wat Stuart al veel krachtiger encenseerde. Omwille daarvan is het niet verwonderlijk dat vele randteksten zoals brochures, recensies of andere representaties van de productie op een gelijkaardige (maar nogal gemakkelijke) manier nevenge-schikte beschrijvingen of nauwelijks doorgetrokken interpretaties van personages, scène-

beelden of situaties bevatten: zo steekt de voorstelling nu eenmaal in elkaar.

Voor een derde probleem maak ik een omweg langs een nog onvermeld sterk punt van Stuart, namelijk de fantastische beelden in haar producties. Zo ongemakkelijk ze humor of narratieve spanning in de voorstellingen verwerkt, zo'n onvergetelijke beelden blijven in je herinnering geprent – beelden die, hoewel ze op zich geen synthetiserende uitbeelding zijn van een of andere boodschap, wel probleemloos kunnen worden beladen met wat jij als basisgedachte van de voorstelling beschouwt. In *Visitors Only* waren dat voor mij de pijnlijk lange, hevige rondedansjes die dansers twee aan twee uitvoerden in de verschillende kamers van de doorsnede van het levensgrote huis, in *Forgeries*... is het misschien wel de scène waarin Benoît Lachambre zich woest van zijn kleding ontdoet en dravend op de heuvelrug transformeert in een aapmens en ten slotte een soort weerwolf die huult naar een wit spotlicht. Een ander onvergetelijk beeld ontstaat wanneer er –verrassing– een stuk omhulsel van de vachtige decorberg wordt opengelapt en er een ondergronds, spierwit en